

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 września 2023 r.,
sprawy **R. O.**

skazanego z 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 20 marca 2023 r., sygn. akt IV Ka 663/22
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Goleniowie
z dnia 29 marca 2021 r., sygn. akt II K 1156/20

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

R. O. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 17 grudnia 2018 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] w postaci ciągnika siodłowego marki V. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 151.200 złotych, działając na szkodę E. S.A. z siedzibą w W., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2

k.k.,

2. w dniu 10 grudnia 2018 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] w postaci ciągnika siodłowego marki D. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 117.600 złotych, działając na szkodę E. S.A. z siedzibą w W., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.,
3. w dniu 3 grudnia 2018 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] w postaci naczepy kłonicowej marki M. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 56.800 złotych, działając na szkodę E. S.A. z siedzibą w W., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.,
4. w dniu 13 sierpnia 2019 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] w postaci naczepy marki M. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 54.500 złotych, działając na szkodę E. S.A. z siedzibą w W., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.,
5. w dniu 2 marca 2020 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] w postaci ciągnika siodłowego marki V. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 133.900 złotych, działając na szkodę E. S.A. z siedzibą w W., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.,
6. w dniu 29 października 2018 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] w postaci ciągnika siodłowego marki D. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 117.600 złotych, działając na szkodę E. S.A. z siedzibą w W., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2

k.k.,

7. w dniu 8 listopada 2018 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] w postaci naczepy marki M. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 54.500 złotych, działając na szkodę E. S.A. z siedzibą w W. , tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.,
8. w dniu 3 grudnia 2018 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] w postaci naczepy kłonicowej marki M. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 56.800 złotych, działając na szkodę E. S.A. z siedzibą w W. , tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.,
9. w dniu 17 grudnia 2018 r. w miejscowości M. przy ul. [...], dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr [...] 7 w postaci naczepy marki M. o numerze rejestracyjnym [...] oraz numerze VIN: [...] o wartości 56.300 złotych, działając na

10. szkodę E. S.A. z siedzibą w W., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.,

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 29 marca 2021 r., sygn. akt II K 1156/20, uznał R. O. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz z mocy art. 33 § 2 k.k. karę 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł., zaś na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie 8 części wstępnej wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego E. S.A. z siedzibą w W. kwoty 56.800 zł., na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądził od niego na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.200 zł. tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie, ponadto, na podstawie art.

627 k.p.k., obciążył go kosztami postępowania.

Obrońca R. O. w apelacji od tego wyroku zarzucił:

- obrazę prawa materialnego, tj. art. 284 § 2 k.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i przyjęcie przez Sąd 1 instancji, że oskarżony wypełnił znamiona określone w tym przepisie,
- błąd w ustalenia faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania mający wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie, iż R. O. dopuścił się przywłaszczenia powierzonego mu mienia,
- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na nieprawidłowej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz wyciąganiu dowolnych, zbyt daleko idących wniosków z zebranego materiału dowodowego, w szczególności poprzez przyjęcie za podstawę ustaleń faktycznych rozbieżnych i niespójnych zeznań świadków P. K. i G. M..

Podnosząc te zarzuty obrońca R. O. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie go od zarzucanych mu czynów, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Goleniowie. Nadto obrońca wniósł o doprowadzenie oskarżonego na rozprawę apelacyjną w celu umożliwienia złożenia mu wyjaśnień.

W Sądzie Okręgowym w Szczecinie zarządzeniem z dnia 26 września 2022 r. wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej na dzień 19 grudnia 2022 r. W dniu 24 listopada 2022 r. obrońca R. O. złożył wniosek o „zniesienie terminu rozprawy” i wyznaczenie nowego terminu z uwagi na chorobę R. O. stwierdzoną zaświadczeniem wydanym przez lekarza sądowego. Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Szczecinie wyznaczył nowy termin rozprawy apelacyjnej na dzień 20 marca 2023 r. W dniu 20 lutego 2023 r. wpłynął kolejny wniosek obrońcy R. O. o zmianę terminu rozprawy z uwagi na chorobę R. O., stwierdzając ponadto, że osobista jego obecność na rozprawie jest konieczna. Po rozpatrzeniu wniosku i zapoznaniu się z dokumentacją dołączoną przez obrońcę Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w

Szczecinie zarządził nie uwzględnić wniosku obrońcy R. O. o odroczenie terminu rozprawy wskazując, że z przedłożonej dokumentacji wynika, że zwolnienie lekarskie oskarżonego upływa w dniu 15 marca 2023 r., a zatem jego choroba kończy się 5 dni przed planowaną rozprawą. Podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 20 marca 2023 r. w Sądzie Okręgowym w Szczecinie, odczytano korespondencję mailową przesłaną przez obrońcę skazanego, w której to korespondencji obrońca ponownie wniósł o zmianę terminu zaplanowanej na dzień 20 marca 2023 r. rozprawy, gdyż po przeprowadzonym zabiegu operacyjnym doszło u skazanego do odklejenia siatkówki i konieczne jest przeprowadzenie kolejnej operacji. Obrońca załączył do wiadomości skan konsultacji lekarskiej z dnia 17 marca 2023 r. Wniosek ten nie został uwzględniony przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, który wskazał, że R. O. nie usprawiedliwił należycie niemożności uczestniczenia w rozprawie odwoławczej, nie przedłożył zwolnienia lekarskiego, a jedynie zaświadczenie z Poradni Okulistycznej o odbytej konsultacji w dniu 17 marca 2023 r., z którego wynika zakwalifikowanie go do zabiegu naprawczego oka prawego, bez wskazania terminu jego przeprowadzenia. W ocenie Sądu treść tego dokumentu nie mogła stanowić podstawy należytego usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 20 marca 2023 r., sygn. akt IV Ka 663/22, w punkcie I zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności obniżył do 2 lat i 6 miesięcy, liczbę stawek dziennych grzywny obniżył do 200, uchylił obowiązek naprawienia szkody nałożony na oskarżonego w punkcie II jego części dyspozytywnej, a także uznał, że stosuje przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Ponadto zasądził od R. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

O powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie kasację złożył obrońca R. O. i **zarzucając** rażące naruszenie prawa, w rozumieniu art. 523 § 1

k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2a k.p.k., polegające na pozbawieniu R. O. realnego prawa do obrony, poprzez przeprowadzenie rozprawy odwoławczej pod nieobecność oskarżonego, pomimo że jego obrońca złożył wniosek o odroczenie rozprawy wraz z zaświadczeniem wydanym przez lekarza sądowego usprawiedliwiającym niestawiennictwo oskarżonego, co skutkowało pozbawieniem oskarżonego prawa do obrony i wydaniem wyroku przez Sąd II Instancji. Podnosząc ten zarzut wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Goleniowie wniosek o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego R. O. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Rozważania dotyczące przedstawionego w kasacji zarzutu trzeba rozpocząć od przypomnienia, że o "rażącym naruszeniu prawa," w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., można mówić tylko wtedy, gdy doszło do poważnej obrazy prawa, a więc odgrywającej przy rozstrzyganiu sprawy zasadniczą rolę. Nadto Autor kasacji musi wykazać, że zarzucane w kasacji naruszenie prawa, oprócz tego, iż ma charakter „rażącego”, mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego czyli, iż uniknięcie przez sąd odwoławczy ewentualnych uchybień, na które wskazuje kasacja, musi nieodzownie stwarzać realną perspektywę wydania orzeczenia odmiennego w swojej treści, niż orzeczenie zaskarżone kasacją). Patrząc na wniesioną kasację, z zarysowanej wyżej perspektywy, należy stwierdzić, że postawiony w niej zarzut jest niezasadny. Podzielając stanowisko wyrażone w odpowiedzi prokuratora na kasację zauważyć trzeba, że złożone przez obrońcę R. O. wnioski o odroczenie rozprawy zostały prawidłowo rozpatrzone przez Sąd Okręgowy w Szczecinie. Pierwszy z nich został uwzględniony i termin rozprawy wyznaczono trzy miesiące później. Kolejny natomiast wniosek obrońcy R. O. nie został uwzględniony, albowiem – jak słusznie wskazał Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego

w Szczecinie – z przedłożonej dokumentacji wynikało, że zwolnienie lekarskie kończy się w dniu 15 marca 2023 r., a zatem 5 dni przed wyznaczonym terminem rozprawy apelacyjnej. Sąd Okręgowy w Szczecinie trafnie również podniósł, że we wniesionym drogą elektroniczną wniosku obrońca nie usprawiedliwił należycie niemożności uczestniczenia R. O. w rozprawie odwoławczej. Sama bowiem okoliczność zakwalifikowania R. O. do zabiegu naprawczego oka nie jest wystarczającą podstawą do odroczenia terminu rozprawy. Co więcej z załączonego skanu konsultacji lekarskiej z dnia 17 marca 2023 r. nie wynika, aby R. O. do czasu wykonania zabiegu naprawczego oka nie był zdolny do samodzielnej egzystencji. Nie sposób również przyjąć, aby schorzenie w postaci odwarstwienia i przedarcia siatkówki oka uniemożliwiało mu codzienne funkcjonowanie i miało charakter schorzenia zagrażającego jego życiu. W realiach sprawy nie można zatem uznać, że doszło do rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w postępowaniu odwoławczym w sprawie R. O., w postaci naruszenia, gwarantowanego mu między innymi art. 6 k.p.k., prawa do obrony.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu

[SOP]

[a!]